

PCPV(PCE), l'oposició al carrer

**César Llorca,
membre del
secretariat
dal PCPV**

El PCPV ha organitzat fonamentalment la seua activitat en els propers mesos al voltant de la campanya d'informació sobre els acords econòmics i socials, tot això vinculat a les mobilitzacions de la classe obrera en defensa dels salaris i la col·locació de cara a la negociació col·lectiva de l'any 85; mobilitzacions la naturalesa de les quals ha de ser necessàriament impedir l'aplicació de la política econòmica i social del govern del PSOE. Juntament amb açò, l'exigència de la convocatòria d'un referèndum per a eixir-se'n de l'OTAN i les mesures per a aprofundir i consolidar, omplint de contingut, les institucions representatives de la nostra autonomia en la Comunitat Valenciana, seran les altres dues grans activitats del PCPV.

La lluita contra l'atur i la crisi, l'eixida d'Espanya de l'OTAN i els temes autonòmics seran, doncs, amb el reforçament intern del PCPV, els objectius que absorbiran l'activitat dels comunistes valencians.

El tercer partit amb representació al Parlament valencià va celebrar la fi del curs polític amb una traca ben carregada de bombo. A les primeries d'agost, César Llorca, portaveu oficial dels comunistes de València, es va despenjar amb unes declaracions d'un lerrouxisme desbocat. I allò que encara és més greu: tot anava amanit amb un anticatalanisme sempre pútrid, vinga d'on vinga. Tics perillosos que el PCPV ha d'aprendre a controlar si no vol anar a terrenys pantanosos, dit siga de passada. El catalalitzador de l'eixida de mare de Llorca va ser la fundació d'un co-

mité cívic d'actuació puntual en el qual participen destacats membres del PCPV (entre altres, el secretari general de CC OO del País Valencià) i diversos ex-dirigents comunistes (entre altres, un ex-secretari general del PCPV, i un ex-diputat), tots ells inyectivats per l'abrandat portaveu.

Ara bé, el nerviosisme polític que delaten aquestes manifestacions té arrels més profundes. Tot i que l'afer pot ser considerat com una mena de «rebel·lió de sergents» (homes de l'aparell comunista que podrien actuar al marge del que seria la voluntat del grup parlamentari), també

és innegable que el PCPV és un partit sotmés a forces centrífugues intenses:

a) Un sector gerardista, que veu el comité cívic com una primera concreció de la política de convergència de sectors a l'esquerra del PSOE formulada pel secretari general del PCE.

b) Una fracció de les bases d'un comunisme dur i pro-soviètic, representat per la major part de l'aparell, i sempre temptat pel PC d'Ignacio Gallego.

c) La presència aclaparant d'un PSOE mastodòntic.

d) I la dada sociològica que les comarques on UPV té una implantació sòlida són les mateixes en què el PCPV quasi ha desaparegut. Un panorama gens falaguer per a uns sigles prestigiades en la lluita contra el franquisme.

Resulta cridaner, d'altra banda, que les iniciatives legislatives que el grup parlamentari comunista pensa presentar a la Cambra tinguen un caire radical, alternatiu, pacifista. Més val així.

Amb sis diputats, poca cosa podrà fer el Grup Comunista durant el debat parlamentari sobre la Comunitat: encarar-se amb la dreta i intentar criticar el PSOE amb arguments treballats i obreristes. El partit majoritari del País Valencià l'escollarà com qui sent ploure.

Al carrer, amb la lluita contra la permanència de l'Estat espanyol a l'OTAN, i les mobilitzacions contra la desocupació laboral, tindrà un protagonisme molt més acusat.

